

עפ"א 33983/03/24 - בנימין אביטל, מרים אביטל נגד הועדה מקומית לתכנון ובנייה עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה

25 מרץ 2024

עפ"א 33983-03-24 אביטל ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון עכו

בפני כבוד הנשיא רון שפירא

המערעים	בנימין אביטל מרים אביטל ע"י ב"כ עו"ד משה אביטל
נגד המשיבה	הועדה מקומית לתכנון ובנייה עכו

פסק דין

לפני מסמך הנחזה להיות הודעת ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בימ"ש השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) מיום 29.06.23 ומיום 31.01.24 (בהתאמה) בתיק תו"ב 28201-11-21, במסגרתם הורשעו המערעים לאחר שמיעת ראיות בעבירת שימוש אסור במקרקעין לפי סעיפים 243(ה)+(ו) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק"), ונגזרו על כל אחד מהם עונשים של תשלום קנס בסך 2,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתם; הריסת השער או כל סגירה אחרת אשר החליפה את השער והפסקת השימוש המתואר בכתב האישום; חיוב המערעים בהוצאות ביצוע ההריסה וכן רישום צו ההריסה בפנקסי המקרקעין על ידי המשיבה; התחייבות על סך 5,000 ₪ להימנע למשך שלוש שנים מביצוע עבירת שימוש אסור במקרקעין.

הרקע לערעור, פסק דינו של בימ"ש קמא וטענות הצדדים:

כאמור, המערעים הורשעו לאחר שמיעת ראיות בעבירת שימוש אסור במקרקעין. על פי הכרעת הדין של בימ"ש קמא, המערעים תחמו באמצעות שער שטח של כ-260 מ"ר, ממערב לחלקה אותה הם חוכרים למגורים, מתוך שטח השייך לרשות הפיתוח וייעודו "שטח ציבורי פתוח" ("שצ"פ). כתב האישום ייחס למערעים גם את תחימת השטח באמצעות גדר רשת משני צידיו הנוספים של השטח. בהכרעת הדין נקבע כי לא הוכח שהמערעים הם אלו שהקימו גדרות אלו ועל כן תחימת השטח בוצעה רק על ידי הקמת השער, בפאה שנתרה לא תחומה של השטח. נקבע כי די בכך שהמערעים הקימו שער התוחם את הפאה שבין שני הצדדים עם הגדרות על מנת שייחשבו כמי שתחמו את אותו שטח לשימושם. נקבע כי קיימות ראיות לכך שהשער שימש ליציאה וכניסה לחצר. המערעים הורשעו במסגרת הכרעת הדין בשימוש אסור במקרקעין.

נקבע במסגרת גזר הדין כי בהתאם לראיות שהוצגו, הפעם הראשונה בה התריעו בפני המערערים על תחימת השטח הפולשת הייתה ביום 10.11.20. השער כבר הוסר אותה עת על פי דו"ח הפיקוח ת/8. באותו שלב צולמה במקום יריעת ברזנט, אשר אמנם תחמה את המקום, אך השוכר העיד כי הוא אשר הציבה. בימ"ש קמא מצא כי תקופת ביצוע העבירה בגינה נדונו המערערים הינה של מעט יותר משנתיים וחצי לתחימת החצר עם שער ולאחר מכן עד הגשת כתב האישום לתחימה עם ברזנט, הגם שהשוכר ביצע את התחימה עם הברזנט, אך המערערים הם בעלי הנכס ומשלב החקירה לכל הפחות ידוע להם הדבר. בימ"ש קמא מיקם את המערערים בחלק התחתון של מתחם הענישה שקבע. כן התחשב בכך שמדובר באנשים מבוגרים נעדרי כל עבר פלילי, אשר דומה כי ביצעו את העבירה, עד למועד גילוייה, בתום לב. לאחר גילוי העבירה בחרו לנהל שמיעת ראיות, זוכו מהקמת הגדרות והורשעו בתחימת השטח, קרי בשימוש האסור. בסיכומו של דבר הוטלו עליהם העונשים המפורטים לעיל.

ביום 14.03.24 הגישו המערערים לבימ"ש זה הודעת ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין ללא נימוקים וביקשו מבית המשפט לאשר הגשת נימוקי ערעור תוך 30 ימים. ביחד עם הודעת הערעור הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע העונש. בימ"ש זה קבע בהחלטה מיום 14.03.24 כי הבקשה לעיכוב ביצוע אינה מגלה עילה ולכן הבקשה נדחתה. כן נקבע כי הערעור ייקבע לדין ליום 24.03.24 שעה 13.00.

ביום 24.03.24 התקיים דיון בערעור מבלי שהמערערים טרחו להגיש הודעת ערעור מנומקת קודם למועד הדיון, למרות שלא אושרה בקשתם להגשת נימוקי ערעור תוך 30 ימים. במסגרת הדיון טען ב"כ המערערים כי בימ"ש קמא זיכה את המערערים מהקמת הגדרות והמערערים טענו כי הם לא השתמשו בשטח כלל. לטענתם, הבית והגדרות הוקמו לפני למעלה מ-50 שנה כולל השער. נטען כי השער כלל לא היה קיים במועד הכרעת הדין. השער היה קיים לפני שנים רבות ומזמן אינו קיים. בימ"ש קמא הרשיע אותם על שימוש אסור כאשר לא היה שימוש אסור מצד המערערים וההרשעה הסתמכה על קיומו של שער שלא היה קיים כבר בזמן שהעירייה צילמה את המקום. השוכר שם ברזנט ללא ידיעת המערערים וללא הסכמתם. מדובר בגישה לבית שהמערערים לא עשו שם כלום והשטח בכלל שייך לעירייה. לכן נטען כי בימ"ש קמא שגה כאשר הרשיע את המערערים.

המשיבה טענה כי יש לדחות את הערעור מהטעם שלא הוגשה הודעת ערעור מנומקת. באשר לטענות ב"כ המערערים טענה המשיבה כי המערערים לא הגיעו לחקירה במשרדי המשיבה והם לא העידו בבית משפט קמא. חלק מהחצר של ביתם היווה שצ"פ. היו גדרות במקום. היה שער במקום. לא מיוחסת להם עבירת בניה אלא עבירת שימוש. השער תחם את הגדרות. בימ"ש קמא קבע כי המערערים הקימו את השער התוחם את הגדרות מאחר שהמערערים לא העידו וגרסתם אינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהוצגו ושתיקתם מהווה חיזוק לראיות המשיבה. לכן אין מקום להתערב בפסק הדין.

במהלך הדיון הבהירו המערערים כי אין להם כל התנגדות שהמשיבה תסיר כל גדר, שער או כל מפגע אחר שקיים בשטח השצ"פ. על כן, נקבע כי המשיבה רשאית לפעול בהתאם לאלתר.

דין והכרעה:

בהתאם לסעיף 198 + 203 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, הודעת ערעור צריכה להיות מנומקת. בימ"ש זה לא אישר את בקשת המערערים להגיש נימוקי ערעור תוך 30 ימים ומאחר שנקבע מועד לדין ליום 24.03.24 היה על המערערים להגיש את נימוקי הערעור לאלתר וקודם למועד הדין. המערערים לא הגישו הודעת ערעור מנומקת ולכן אין בפני בית המשפט הודעת ערעור ערוכה כחוק ויש לדחות את הערעור מטעם זה בלבד. יוער כי גם לגוף העניין לא הוצגו בפני, במהלך הדין, נימוקי ערעור שיש בהם ממש.

כמו כן, כפי שפורט לעיל, במהלך הדין הבהירו המערערים כי אין להם התנגדות שהמשיבה תסיר את הגדר והשער שבנדון ולכן נקבע כי המשיבה רשאית לפעול בהתאם ולא לתר. יצוין עוד, כפי שקבע גם בימ"ש קמא בהכרעת דינו, כי ההתנהלות בתיק זה יצאה מכל קנה מידה הגיוני בשים לב לשאלה שבמחלוקת.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, אין מקום להתערב בפסק דינו של בימ"ש קמא אשר קבע כי טענות המערערים לעניין הקמת השער לא הוכחו ושתיקתם מהווה חיזוק לראיות המשיבה. כן אין מקום להתערב בגזר הדין הראוי שאינו חורג מענישה ראויה במקרה זה. כאמור, המערערים אף לא הגישו הודעת ערעור ערוכה כחוק ומנומקת, למרות שלא אושרה בקשתם למתן ארכה. לכן, מכל הטעמים המפורטים לעיל, הערעור נדחה.

עם זאת, על רקע כל האמור ובשים לב להסכמת המערערים כפי שפורטה, ולפנים משורת הדין, תשקול המשיבה את האפשרות להקל עמם בתשלום הקנס בין אם בדרך של הפחתתו ובין אם בדרך של פריסת תשלומים נדיבה יותר. ככל שתהיה לכך הסכמה תישלח הודעה לתיק בית המשפט כדי שתינתן החלטה מתאימה.

בכפוף לאמור - הערעור נדחה.

המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים ולתיק בימ"ש קמא.

ניתן היום, ט"ו אדר ב' תשפ"ד, 25
מרץ 2024, בהעדר הצדדים.
רון שפירא, נשיא